

A kubai népfrentküldöttség a Csongrád megyei pártbizottságon

A kubai forradalom védelmére alakult bizottság küldöttsége, mely Calisto Moralesnak, a titkárság tagjának vezetésével a Hazafias Népfrent tevékenységét tanulmányozza hazánkban, tegnap, szegedi tartózkodásuk harmadik napján ellátogattak a Csongrád megyei pártbizottságra. Siklós János, a megyei pártbizottság titkára fogadta a vendégeket és tájékoztatta őket Csongrád megye életéről, fejlődéséről, a lakosság munká- és életkörülményeiről, a Magyar Szocialista Munkáspárt Csongrád megyei szervezeteinek munkájáról. Beszél arról is, hogy megyénk dolgozói milyen nagy tisztelettel és figyelemmel kísérik a kubai nép forradalmi

harcát és országépítő munkáját, majd a delegáció tagjainak kérdéseire adott válasz után megkérte a vendégeket: vigyék el népüknek a Csongrád megyei dolgozók testvéri üdvözlését, szeretetét.

Hivatalos delegáció programjában ritkán szereplő séta következett ezután: a kubai küldöttség tagjai megnézték a szegedi piacot, érdeklődéssel tanulmányozták a felhozatalt és az árakat. Innen a szegedi Új Élet Termelészövetkezetbe vezetett az útjuk, hogy tanulmányozzák a baromfi-nyésztés szegedi módszerét, hiszen a tapasztalatoknak otthon jó hasznát vehetik majd. Nagy István tsz-elnök készségesen tájékoztatta a

vendégeket és bemutatta nekik a gazdaságot.

Délutánját városnézéssel töltötte a delegáció, este pedig megtekintették a Hány János előadását a szabadtéri játékokon.

A kubai vendégek ezzel befejezték szegedi látogatásukat. Ma délelőtt tovább indulnak országjáró körútjuk újabb állomására, Veszprémbe.

Szegedi látogatásukról többször is nyilatkoztak a vendégek. Calisto Morales elmondta, hogy a tapasztalatokon túl különösképpen jólesett nekik a magyar dolgozók szeretetteljes baráti érdeklődése Kubáról, és az a megbecsülés, amit a magyar munkások, parasz-
tok, fiatalok Kuba dolgozói iránt tanúsítottak.

Kapunyitás előtt a Szegedi Ipari Kiállítás

Lassan az utolsó méter tetta, dekorációs anyag, léc is a helyére került és három nap múlva megnyílik a Szegedi Ipari Kiállítás. A résztvevő 71 cég — vállalat, ktsz, magánkisiparos — között igazi premierhangulat uralkodik. Nem véletlenül: a közönségnek hat év után először adnak számot munkájukról, fejlődésükről. Nyolcezer négyzetméteren; a Horváth Mihály, a Deák Ferenc utcában, a Kamaraszínházban, az Építőipari Technikumban és a Juhász Gyula kultúrotthonban mintegy 2300 négyzetmétert építettek be pavilonokkal, kiállítópultokkal — az úgynevezett installációkkal.

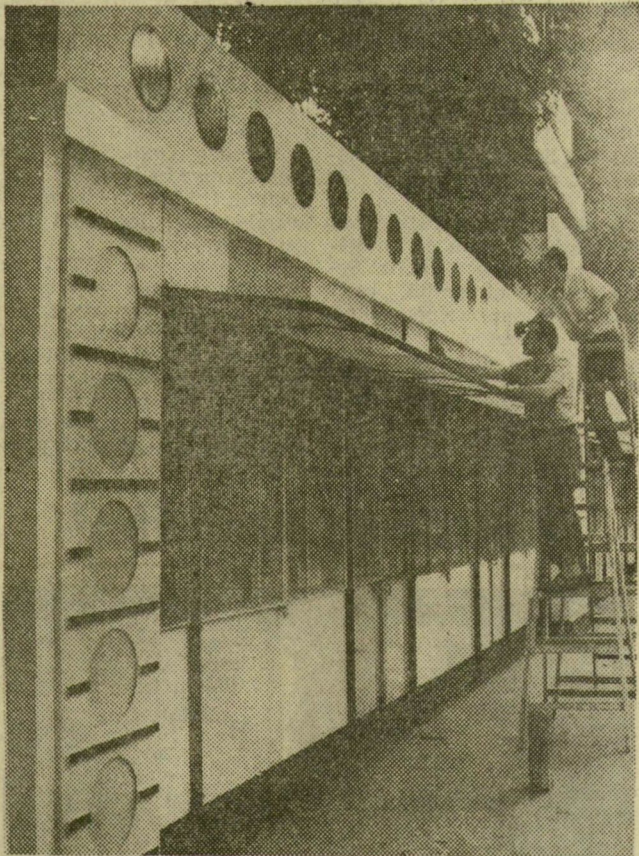
Megnőtt a tekintély

A szegedi kiállításon érdekes, a nyilvánosságának még be nem mutatott új termékeket, árucikkeket láthatunk. Elég példának említeni a Fővárosi Faipari Kiállításokat Kivitelező Vállalat „Ideál” nevű vikendházát, amely még a Budapesti Nemzetközi Vásáron is csak makett formájában volt látható. Az új termékek, valamint az a tény, hogy nemcsak Csongrád megyéből, hanem Budapestről, Békés és Bács-Kiskun megyéből is érkeztek kiállítók — a kiállításnak egyre nagyobb tekintélyt ad. Ezért 1966-ban sokkal nagyobb érdeklődés tapasztalható, mint 1960-ban. A kiállítási irodához számtalan levél és „előzetes” látogató érkezik, aki már előre kíváncsiskodik a még épülő kiállítás területén. Mindez azt mutatja, hogy a szegedi kiállítás elérte célját, jól „kikrakata” lehet a megyei, illetve városi iparnak.

A látogatók kritikusabb szemmel nézik majd a kiállítást, de nyugodtan megísolhatjuk, ez kiállítási szigorú próbát is. Kitétek magukért az előkészítésben részt vevő vállalatok, üzemek. Különösen dícséret illeti a Fémfeldolgozó és Fiommechanikai Vállalatot, mert határidőre rendbehozta a kiállítási főbejáratokat, és kerítésrendszert. Az Ecset- és Sepűrűvári elektromos gerinchálózat készítését vállalta és végezte el ígérethozzá híven — időre. Az IKV gyors tatarozással segített. A Nemzeti Színház, a Juhász Gyula kultúrotthon és az Építőipari Technikum időben tisztán adta át helyiségeit, ezzel járult hozzá a zavartalan építkezéshez, előkészületekhez. Nem adódott probléma egyetlen szegedi szervvel, vagy intézménnyel sem. Jól együttműködtek a kiállítási szervező bizottság-
gal.

Korszerű díszítések

Valamennyi kiállító arra törekedett, hogy minél izlősebben, korszerűbben készítsen el dekorációit, pavilonjait. A sajátos szépség-

(Somogyiné felv.)

Az utolsó simítások a Vegyesiparicikk Vállalat pavilonjában

versenyt külön bizottság fogja eldönteni a pavilonok és a dekorációk között. De nem nehéz megjósolni, hogy a budapesti grafikai alkotókörösség biztosan ott lesz az első között. Különösen a Székesfehérvári Rádió- és Televíziógyár bemutatótermét, a Hódmezővásárhelyi Mérleggyár és a Kalocsai Fémtermékgépipari Vállalat installációit készítették el kitűnő kivitelben. Főleg az üveves grafikák vonják magukra a figyelmet, s ez bizony nem lebecsülendő propaganda a székesfehérvári vállalat számára sem.

Ugyanakkor figyelmet érdemel a „Porcelán 1966” című, öt hazai porcelángyár által közösen szervezett porcelánparádé. A Budai Gránit, a Kőbányai Porcelán, a Hollóházi Porcelán, a Pécsi és Herendi Gyár legújabb készítményeit Ernye Gyula iparművész által tervezett, könnyen variálható vitrinben helyezték el. Ez a kiállítási berendezés bármikor szét-szedhető és újonnan összerakható rongálódás nélkül, ugyanakkor igen jó hatást nyújt.

Címezik a meghívókat

A kiállításon — ez igen fontos — enni-innivalóból sem lesz hiány. Az Ezüst-hajó Étteremben például 230 személynek tudnak egyszerre izletes ételt és italt felszolgálni. A MESZÖV borköl-
tőiben tájélagú különle-

ges borféléseket árusítanak a kiállítás időszaka alatt. Ezenkívül az ELIKER Vállalat és a FÖLDSZÖV árusít különböző élelmiszer-cikkeket és friss gyümölcsöt.

A nagy előkészületek végső szakaszukba érkeztek: a gyárak elküldték mintadarabjaikat, s a kiállítási irodában már címézik a meghívókat. Rajtuk ez áll: a Szegedi Ipari Kiállítást augusztus 10-én délelőtt 10 órakor dr. Vitéz András, az Országos Idegenforgalmi Hivatal vezetője nyitja meg.

M. I.

Húszmilliárd forint értékű gép, épület, ültetvény a tsz-ekben

A Földművelésügyi Minisztériumban elkészült a termelészövetkezeti állóeszközök újraértékelésének összesítése, feldolgozása. Az újraértékelés során 3475 termelészövetkezetben, termelészövetkezeti csoportban és halászi tsz-ben, valamint 84 önálló szövetkezeti vállalkozásban vették számba az állóeszközöket: 47 000 traktort, tehergépkocsit és kombájnt a hozzájuk tartozó munkagépekkel, 189 500 különféle épületet és építményt, 558 ezer hold termő gyümölcs- és szőlőültetvényt, valamint számos egyéb kisebb ingatlant. A hazánkban első

ilyen jellegű és méretű tételes újraértékelési munkát több mint ezer szakbizottság végezte, mintegy 8500 településen és majorban, és további sok ezer szétosztott tanúval.

Mint a Földművelésügyi Minisztériumban tájékoztatásul elmondották: az újraértékelés szerint a termelőszövetkezetek állóeszközeinek jelenlegi értéke kerekén húszmilliárd forint. Ennek csaknem kétharmadát az épületek és építmények teszik ki: a gépek 5,6 milliárd, az ültetvények 730, az egyéb ingatlanok 585 millió forint értéket képviselnek.

Az élet küszöbén

A közeli napokban, hetekben benépesülnek a gyári, vállalati felvételi irodák. Frissen szerzett szakmunkás-bizonyítványokkal jelentkező munkára az új munkások. Nem ismeretlenül mennek az ismeretlenbe. Legtöbbjük már tanulóévei alatt ismerkedett leendő munkatársával, a rá váró követelményekkel és lehetőségekkel. Ipari tanuló korában régi, tapasztalt mesterek vigyázták, gyámolították s korhólták. Művezetők, intézeti szakoktatók és ifjúsági vezetők cserélték időnként véleményét a „gyerekek tudásáról, igyekezetéről, jellemük jó és rossz vonásairól, s egyesült erővel nyesegették a vadhajtszókat, ápolták a nemeseiket.

A fiatalok érezhették, hogy még azok a „szakik” is, akik olykor zsörtölődve mondogatták: „Bezzeg a mi tanoncújdöknben nem ajnároztak ennyit bennünket”, — jószívvél vannak irántuk. A korhólassal együtt adták felbecsületlen értékű tapasztalataikat, tudásukat. Szurkoltak a vizsgázóknak, sok helyütt az egész műhely ügye, gondja volt az eredmény. A minősítés oly módon, hogy a művezető vagy a brigád név szerint kérte, kit küldjenek hozzájuk az új szakmunkásokból. Az az ifjúmunkás, aki így kerül munkahelyére, méltán érezheti, hogy az oklevele mellé még egy bizonyítványt, nem kevésbé értékeset kapott: a kollektíva minősítését, amely az előlegezett bizalmat is tartalmazza.

A szakmunkás-bizonyítvány nem avatta „kész emberekké” a fiatalokat. A tanulóévek megalapozták a szakmai tudást, ízelítőt adtak a munkáséletből. A bizonyítvány kulcs ahhoz, hogy a boldoguláshoz szőtt elképzelések, elhatározások valóra válhassanak. Aki a tanulóéveket a jövőre való készülésre fordította, azt biztos munkahely, kenyér várja. Hogy mekkora lesz az a kenyér, az már a továbbiak dolga. Attól is függ, hogy az újdonsült szakmunkás mennyire érti meg, hogy nem gyerek többé, hanem felnőtt munkavállaló. Munkajogilag egyenrangú a régi munkatársakkal.

Am, az üzemekben sajátos törvények is uralkodnak! „Teljes polgárjogot” a munkasközvélemény adományoz: a kitartó igyekezet, a szakma-értése és szeretete, valamint az emberség alapján. Illó szerény-

ség, tisztelet az idősebbek iránt, készség szakmai ismeretek mesterséggé gyarapítására: ez megszerzésének útja, módja. Sok fájó leckét kap az elbizakodott, a kort, a tudást, tapasztalatot lebecsülő, a tanácsot és kritikát kelletlenül, hányavetin fogadó „új”. És sok keserűséget megtakaríthat a szerény, figyelmes, tanácsot kérő s fogadó ifjú. Igaz, a probléma kétoldalú. hiszen az mindenütt nyilvánul meg a munkások összetartása. Jó néhány lelkesedéssel, jó szándékkal érkezett fiatalember válik csakhamar „ügyeskedővé” s nem ügyessé egyes idősebbek példáján. A régiek némelyikétől tanulja meg, amit pedig nem kellene: a lógást, a hanyagságot, a nemtörődömséget a munka és a közösség ügyei iránt. A vezetői gyengéket kiismerő, ezeket a maga javára hasznosító helyezkedővé, talpnyalóvá, mások rovására, boldogulására törővé.

Megértés és példamutatás — ebben fogalmazható meg tömören az idősebb munkásmenedék felelőssége, kötelezettsége az új fogadásában, formálásában. A fiatalok akaratától, s az idősebbek támogatásától függ, hogyan realizálódnak az egyéni és közös remények. A legnemesebb munkáshagyományok folytatóivá, továbbfejlesztőivé válnak-e az ifjak, miközben két kezük munkájával egyéni vágyaikat, törekvéseiket megvalósítják? Egyéni és közös cél, s akarat dolga ez!

Végezetül szólni kell azokról a fiatal szakmunkásokról, akik a tanulóévek alatt s a vizgákon sem jeleskedtek. Sajnos, nem kevesen vannak. Köztük olyanok, akiket szüleik azért szántak szakmunkásnak, mert gyenge tanulmányi eredményeik miatt „csak” erre tartották képesnek őket. Nos, ezek a tanulóidejük alatt is, de még inkább az életben tapasztalhatják, hogy nem lehet ilyen „csak”. Már az első lépésnél. Még oly nagy szakmunkáshiánnyal bajlódo üzemekben sem kapkodnak a tessék-lássék módon felkészültekért. Jó, ha egyáltalán alkalmazzák őket! Ha ez mégis megtörténik, ha lehetőséget kap az ilyen fiatal a tanulóévek alatt mulasztottak pótlására, éljen is vele. Mert az üzemi élet szüntelen, kemény vizsga. Tudást, munkát, méghozzá egyre jobb munkát kíván.

JAKUS LAJOSNE

„Családtagként fogadtak bennünket...”

Odesszai vendégek élményei a magyar testvérvárosban

A rájuk zúduló sok friss élménytől kissé fátadtak. Nem csoda, hiszen szeretnék minél többet szívükbe fogadni, megismerni Szegedből, a szegedi emberekből. Beszélgetés közben azután eltűnik a fáradtság. Olyan rajongással, szeretettel szólnak a városról, az itt szerzett tapasztalatokról, hogy az még egy városát nagyon szerető bennszülött szegedinek is megható.

— Fel voltam készülve a legjobbakra — mondja

TAMARA SZAZONOVA, a 29 tagú odesszai turistacsoport vezetője. — Sokat hallottam már otthon, Odesszában is testvérvárosunkról, az itt élő kedves barátokról. Az itteni fogadtatás, a város szépsége mégis minden várakozást felülmúlt. Úgy ér-

zem, a legőszintébb barátokra találtunk a szegediekben. A barna hajú, komoly arcú asszonyka az odesszai városi pártbizottság munkatársa, s mivel közneveléssel, kulturális dolgokkal foglalkozik elsősorban, felkeresett szegedi oktatási intézményeket is. Nagy elismeréssel beszélt a korszerű iskolákról és a gyakorlati foglalkozásokról.

LARCSENKO JEKATYERINA

az odesszai szőrmegyer főmérnöke. Szinte hihetetlen, hogy ez a törekény, fiatal nő ilyen komoly, felelősségteljes beosztásban dolgozik. Aztán mikor megszólal, s a mosolygó ajkak közül komoly szavak hangzanak el, már semmi kétség, nemcsak a megjelenése olyan megnyerő, a szaktudása is.

— Küldöttségünk egyik csoportjával felkerestük többek között a Szegedi Ruhagyárat, ismerkedtünk a dolgozókkal, sőt komoly műszaki tapasztalatcserét is folytattunk — magyarázza. — Rendkívül tetszetek a korszerű, tágas, világos műhelyek és az is, hogy sok fiatal dolgozik a szalagokon. A legkedvesebb emlék talán mégis az üzemi szociális létesítmények meglátogatása után maradt bennem. Nagyon jónak találok, hogy két műszakban dolgozik a bölcsőde, s a szép környezetben az egészséges kisgyermek kiutalást kapnak.

A főmérnökasszony elragadtatással beszélt még a látásra, kedves barátain, ruhagyárban készülő szép árukról, a jó munkaszelle-

ről, s közben-közben összehasonlítást tett saját üzemével. Minden szavából csak úgy áradt a szakma szeretete, s búcsúzóul ezt mondta: — Nagyon sok hasznos tapasztalatot gyűjtöttem. Úgy érzem, ezekből sokat megvalósíthatok a mi üzemünkben is.

— A mi barátságunk tulajdonképpen nem most kezdődött a személyes találkozással — mondta

KURNOSZOVA ANNA IVANOVNA,

az odesszai jutagvár párttitkára, a Kenderfonó- és Szővőipari Vállalat újszegedi telepén tett látogatása után. — Nemrégiben tapasztalatcserén itt volt a testvérvárosban, s ebben az üzemben a mi gyárunk igazgatónöje. Sok kedves élményt és sok hasznos műszaki tapasztalatot hozott magával. Így a dolgozók engem is úgy üdvözöltek, mint régi ismerőst. Sokat beszélgettünk. En is számot adtam arról, hogy a mi üzemünkben mi jó és mi az, ami megoldásra vár. A műszaki vezetőkkel meg is állapodtunk viszontlátogatásban. Mi is jól fel akarunk készülni fogadásukra, hogy valamit vissza adhassunk abból a sok baráti kedveségből, amit itt kaptunk. Hiszen úgy érezzük, nem is vendégként, de mindennapos családtagként fogadtak bennünket a szegediek. Úgy tudom, augusztus 22-én indulnak hozzánk szegediek, s ezért így búcsúzom: Viszontlátással beszélt még a látásra, kedves barátain, ruhagyárban készülő szép árukról, a jó munkaszelle-

H. M.